

Tisztelt Egybegyűltek, Család, Barátok, Ismerősök!

Akkor, amikor az ember egy ilyen nekrológra készül, elfelejti azt, hogy ha voltak konfliktusai vagy bármi negatív élményei az elbúcsúztatandó ismerősével, barátjával.

Meg kell, hogy mondjam Önöknek, még ha szeretnék keresni is sem találnék ilyen.

Tamást én már akkor ismerhettem csak meg, amikor már harcolt a betegségével. Ugyan Vele erről nem nagyon beszélgettem, de Ő volt az, akivel sok mindenről beszélve félszavakból is megértettük egymást, így gyakorlatilag mindenről tudtam.

Valami olyan méltósággal járta az útját, hogy több, közelében lévő közös ismerősünk nem is sejtette, hogy egy alattomos kórral küzd!

Emlékszem, amikor utoljára voltunk együtt, komoly fájdalmai lehettek, de akkor is az Édesapja szólt, hogy mára ennyi elég lesz, menjünk haza.

Korát meghazudtoló bölcsességgel és nyugalommal fogadta sorsát.

Egy embert három oldaláról lehet megismerni. Munkáján keresztül, családján keresztül és a szabadidejének eltöltése közben.

Én a munkáját nem nagyon ismertem, leszámítva azokat az elkészült házakat, melyeket a Tamás mutatott nekem képekről, illetve azok a teoretikus beszélgetéseket, amelyeket különböző aktív és passzív házak működéséről folytattunk, arra enged következtetni, hogy építészeti – szakmai háttere kiegyensúlyozott volt.

Az építész egy szerencsés ember. Az, amit alkot, tervez vagy épít, örökre velünk marad. Azokból a házakból és egyéb építményekből az Ő keze munkája, egyénisége köszön vissza, mindig rá emlékeztet.

A szűk családjához való viszonyát többször is megtapasztalhattam, azt gondolom többen is megirigyelhetik, akár azt a teljes családja által köré vont szeretet burkot, amit kívülállóként is lehetetlen volt nem észrevenni.

Minket a közös szenvedélyünk kötött össze. Az a néhány év, amit együtt tölthettünk – és higgyék el nem csak a pillanat mondatja velem – számomra felejthetetlen volt. Itt elsősorban nem is csak a közös játékaikra gondolok, hanem a közösség érdekében tett erőfeszítéseire. Itt több dologra is gondolok. Az az aktivitás, amivel belevetette magát Édesapjával együtt a pápai versenyek szervezésébe, többünkkel közösen az Országos Bajnokság feltételeinek megteremtésébe, szabályainak kidolgozásába, jobbá alakításába és nem utolsó sorban a világhálón való megjelenésünk fejlesztésében és csinosításában való közreműködése több mint elismerésre méltó.

Korábban azt szoktam mondani, hogy úgy érzem, egymás után veszítjük el az értékes embereket, de ma már úgy gondolom, hogy ez nem így van, viszont elsődlegesen Ők hagynak mély sebeket és hihetetlen űröket maguk után. Így van ez sajnos most is.

Sóváry Zoltán búcsúztatója